

ORDAS ANDREA

Egy bringa hajzuhataggal

Imádtuk nagyapám katonai sztorijait hallgatni. Hiszen mi nem tudjuk – sajnós, vagy hálistennek, kinek-kinek nézőpontja szerint –, mi az a sorkatonaság. Rengeteg jópofa és kemény történetét hallgattuk már egy-egy bográcsolás vagy szalonnasütés közben. Volt, amitől a hasunkat fogtuk a nevetéstől, de a kedvencem, amit most mesélek el nektek, azt nagyapám épp úgy csepegtette, ahogy átélte, és ugyan mi a mai rohanó világban biztos másképp csináltuk volna, mégis átéltük vele minden pillanatát.

– Amikor ez az eset történt velem, már a vége felé cammogott a három év, és tán épp ezért adott ez nekem annyi reményt. Egy hosszú eltávról buszoztam vissza a laktanyába, amikor először megláttam azt a hajzuhatagot a farmersort felett, ahogy a nyeregből kiállva biciklizett felfelé a dombon. Meredek volt a domb, gyerekkorunkban mi is sokszor húztuk fel rajta a szánkót, hogy lefelé száguldva érezzük a sebességet, de fölfelé gyakran szitkozódunk, olyan magasnak és meredeknek tűnt a szerpentin. Ahogy azonban elnéztem, hogy ez a lány felfelé bringázik rajta, bizony azonnal kivívta a csodálatom. A nap már lemenőben volt, és én nem is láttam mást, csak ahogy a hosszú haj ide-oda lengedez és a nap olykor vörösre festi a világosbarna, hátközépig érő sima zuhatagot. A busz gyors volt, nekem mégis hirtelen nagyot dobbant a szívem, majdnem a gerincem törtem, ahogy hirtelen hátrafordultam, csak hogy tovább nézhessem, de a busz elkanyarodott. Este az ágyban azzal a hajzuhataggal álmodtam, ahogy az ujjaim között siklik, és reggel bizony csurom vizesen ébredtem a gondolatra, mi mindent tudnék azzal a lánnyal csinálni. A katonaság alatt azért akadtak lányok, de ahogy a centi fogyott, bizony egyre türelmetlenebbek lettünk mi, akiknek nem volt állandó barát-nőnk. Alig vártam a hétvégét, hogy ellátogathassak a domb aljába, hátha meglátom a hajzuhatag tulajdonosát. A fantáziám

csodákat művelt velem. Gondolatban már láttam a lány bájos pofiját, édes mosolyát, és álmomban szerelemre éhesen markoltam a fürtjeit. De nem volt szerencsém, nem találkoztam vele. Ahogy a busz vitt vissza a laktanya felé, a dombhoz érve ismét megláttam hátulról a nyeregből kiállva tekerni a lányt. Most már a sortra koncentráltam, figyeltem, ahogy jobbra-balra kileng, ahogy igyekszik azt a biciklit feljuttatni a domb tetejére. Ahogy ráfeszült a rojtos nadrág az izmos popsira. Aztán a busz ismét elragadott. Egész lázba jöttem. Mindent nagyon pontosan csináltam, csak nehogy futkosóra kerüljek, vagy elvegyék a hétvégémet. Ahogy hazaértem, kérdezősködni kezdtem, hátha tud valaki valamit arról a lányról. De senki még csak nem is sejtette, kire gondolhatok. Hiába nyomoztam, és ismét hiába lődörögtem a domb környékén. Hazafelé pedig ismét ott tekerte nekem háttal a biciklit, már szinte remegtem a vágytól, hogy megpillanthassam. Ezúttal a lábaira koncentráltam, formás, nagyon izmos lába volt, látszott, hogy gyakran biciklizik. Este pedig álmomban forrón szerettem ezeket a lábakat, de továbbra is a haja volt az, ami egészen lázba hozott. A bajtársaim már folyton engem húztak, hogy nem csajoztam, rá sem néztem senkire, csak a „hosszú hajú bringán” járt az eszem. Addig nem sürgettem a katonaság végét, hiszen munkahelyem épp nem lévén, jókor jött a sereg. Addig, amíg azt a hajzuhatagot meg nem pillantottam, még a tiszthelyettesképző is megfordult a fejemben. De rájöttem, azt nem tudnám elviselni, hogy ezt a bringát – legalább egyszer – ne hajsam meg. Ahhoz pedig ott kell lennem a dombnál, nem az alján, a tetején, amikor felér. Viszont ha továbbbszolgálok, akkor már az utolsó két hetet máshol töltöm. Ezt pedig nem hagyhattam. Így aztán letettem arról, hogy hivatásos katona legyek. Közeledett a szolgálat és a nyár vége, és én egyre izgatottabban vártam, hogy leszereljenek végre.

Az első szabad hétvégén már szombaton a domb aljára költöztem. Érdekes volt, hogy ezúttal nem voltam egyedül, többen sátoroztak ott, és a domb tetejére fel sem tudtam menni. Az ugyanis le volt zárva. Eljött a vasárnap. A busz hamarosan in-

dul a megállóból, én pedig izgatottan álltam ott, ügyet sem vetve a többi báméskodóra, csak az én gyönyörű „hosszú hajú bringámra” vártam. Igen, mindkét értelemben. Most, most végre megpillanthatom, megérinthetem a haját, gyönyörű hosszú, világosbarna hajzuhatagát, és az ujjaim között érezhetem. Magamba szívhatom az illatát, és belepillanthatok a szemébe végre. Álmodozásomból izgatott, buzdító kiáltások riasztottak. Aztán nekem és a nappal szemben egy csapat biciklis kerekedett az úton, az élen egy borostás arcú fiúval, aki ott fordult be az orrom előtt a domb felé vezető meredek alján. Utána néztem, és megfagyott ereimben a vér. Ez a fenék, ez a comb, ez a mozgás! A csapat első része elhúzott, aztán az üldözők is, végül a sereghajtók is, és végre felmehettünk a domb tetejére. Átvágtam az erdőn, úgy nem kellett a szerpentinek körbemennem, és bár majd megfúltam, mire a tetejére értem, nagyjából a befutóra értem fel. Akit a domb alján az elsőnek láttam, ő nyert. Leforrázva álltam. Csak a szemem káprázott volna hetekig, hónapokig? Hol a hosszú haj, hol van az a lány?!? Aztán egyszer csak...

„Bátyus, ugye mondtam, megmondtam? Ha nekem rövid lenne a hajam, simán lehagynálak!!!” – ugrott a győztes nyakába egy a fiúnál jóval törékenyebb lány, aki egy barna parókát lóbált a kezében. Nem tudtam levenni a szemem arról a parókáról. Ezért a parókáért dobtam sutba a büszkeségem, a józan eszem, a karrierem?!? Odaléptem a lányhoz és kikaptam a kezéből a parókát, ám ekkor... Megláttam azt az arcot, amit álomban olyan sokszor.

„Szia, Laci! Mi ütött beléd? Minek neked a bátyám parókája? Ebben edzett, hogy a versenyen könnyebb legyen. Látod? Nyert is! Te leszereltél? Anyukád azt mondta az enyémnek, hogy tovább szolgálj.”

„Szervusz, Marika! Nahát, hogy felnőttél!”

Ekkor ránéztem anyám barátnőjének két gyerekére, különösen Marika barna hajzuhatagára, bájos pofijára, mosolyára. Majd együtt nevetni kezdtünk.

Egy év múlva vettem feleségül Marikát, a nagymamád.

VEHOFICS ERZSÉBET: HALLÉPCSŐ